

LFÖLDI MŰHELY

Andrássy Lajos

Ádám a paradicsomból...

Most két pohár az asztalon. A fények a gyöngyöző bor színén megpihennek majd felrebbenve, mint madár a jégről körülöttünk csapódnak, verdesődnek, megülnek hőszin arcomon — s szemedben kutatják azt a mélye-nincs tüzet még amiért most is messze-messze mennék magam is, még is, annyi gond után is annyi igaztalanul ért szidás után is de ez a tűz már nem, nem az a tűz, szítanom sincs mivel s miért — a fényből csak elvesz már az, hőszin arcomon jánosbogárka fényt se hagy, kioltja oly mértanilag pontos türelemmel ahogyan egyszer régen felhevített s fagy-börtönömből váltva megkerített magának az a becsvágyó szíved ahogy nem kimélt nem kegyelmezett ha röptetőmben túl magasra szálltam s túl messzire a fészektől! Kire csak ránevettem: átok verte, míg Te kukoricát se vetettél elém, ha kedved úgy hozta...! Itt e két pohár a gyöngyöző bor színén megpihennek a fények még, még tűzbe lobbanhatnak tisztító nagy-nagy tűzbe is — talán, ha össze koccan e két pohár — talán, ha szemembe tudsz még nézni, úgy ahogy a Teremtéskor — s úgy magadba is magadba is bizony! — és hőszin arcomon fellobbantod az apró lángokat feloldani e lárvás-fagyhalált...
Mert bizony mondom: megdermed egészen s örökkön így, ekképp néz vissza Bád!

Baka István

Halottak éje

Sírbolt a menny a mécse csillag
s a hold-krizantém bágyatag
szagától reszketnek a holtak
orrcimpái a föld alatt

hol fekszenek gyökerbe fonva
de most a deszkák széteső
tömlőcét elhagyják s birokra
kélnek veled múltó idő

bor és kalács az asztalon
s ők hült helyükre visszaülnek
üres szengődrökkel vakon
merednek ránk míg tart az ünnep

hallgatjuk esontujj verdesi
eső a pírás ablakot
s gyűlölködőn egymást lesi
egy éjen át élő s halott